

РЕШЕНИЕ

№ 41018

гр. София, 08.12.2025 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 11 състав, в
публично заседание на 17.11.2025 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Петя Стоилова

при участието на секретаря Ася Лекова, като разгледа дело номер **7923** по описа за **2025** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл.145 и сл. АПК вр. с чл.10а, ал.1 от ЗЧРБ.

Образувано е по жалба на Е. К. - гражданин на Република Турция срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 11.07.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република България в А., Р. по заявление от 10.03.2025г.

В жалбата са поддържа, че отказът е незаконосъобразен, няма яснота дали цитираните думи на трето лице в мотивите са казани официално и в каква форма. Жалбоподателят твърди, че е пенсионер в Турция, има възможност и желание да пребивава в България за продължителен период, сключил е договор за наем и отказът за виза засяга личните му права. Моли преписката да бъде върната за ново произнасяне.

В съдебно заседание жалбоподателят и ответникът не се явяват и не изпращат представители.

От фактическа страна съдът установи, че Е. К. - гражданин на Република Турция е подал на 10.03.2025г. в Консулската служба на Република България в [населено място], Република Турция заявление за издаване на виза вид "Д" за дългосрочно пребиваване. Приложил е към документите за виза декларация, подписана не от него, а от Й. А. (като пълномощник), че ще живее постоянно на територията на Р. България на адрес [населено място], [улица], вх. Г, ет.3, ап.26 и ще получава пенсията си чрез Търговска банка Д В. за осигуряване на издръжка по време на престоя. По подаденото заявление е постановен отказ от 12.05.2025г., връчен на оспорващия чужденец на 11.07.2025г., като визата е отказана на основание чл. 10, ал.1, т. 17 от ЗЧРБ - апликанта не доказва достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно, преминаване, или летищен транзит. В „Допълнителни забележки“ в отказа е посочено: чл.10, ал.1, т.22 ЗЧРБ - по данни на домакина, апликантът няма да се установи трайно, продължително или постоянно в

Република България, целта му е да пътува в Европа.

Приложено към жалбата е заявление без дата до „Миграция П.“ от българската гражданка П. Ц. Б., ЕГН [ЕГН], която заявява, че на 15.02.25г. е сключила договор за наем с турския гражданин Е. К., представляван от пълномощник Й. А. за недвижим имот апартамент от 50 кв. м. в [населено място], [улица], вх. Г, ет.3, ап.26 за сумата от 700 лева месечно. Вече 5 месеца плащат редовно наема. Отрича да е казвала, че нямат планове за дълготрайно жевеене в България.

Видно от договор за наем от 15.02.2025г. на лист 17 от делото, наемател е Й. А. като пълномощник на С. Т. и на Е. К., граждани на Турция.

Съдът е изискал и приложил като доказателство по делото писмо от 26.09.2025г. от И.ф. председателя на ДА“НС“, според което становището на Държавна агенция „Национална сигурност“, дадено в хода на съгласувателната процедура по заявлението за виза е отрицателно, изразено е в Националната визова информационна система. Апликантът не е бил идентифициран като заплаха за националната сигурност, но е установено, че според данни на домакина, той няма да се установи продължително в РБългария, а целта му е да пътува в страни от Европа. Няма изготвени писмени документи, относими към производството. Началник сектор „Миграция“ – ОДМВР – П. също, в писмо, находящо се на лист 47 от делото изразява отрицателно становище. Посочва като основание чл.10, ал.1, т.22 от ЗЧРБ - има данни, че целта на влизането на турския гражданин е да използва страната като транзитен пункт за миграция към трета държава. Приложена към писмото е докладна записка рег. № 53860 – 2715/08.04.25г., според която при извършена проверка на адрес [населено място], [улица], вх. Г, с цел проверка на данни по съгласувателната процедура при посочения домакин П. Ц. Б., на адреса не е открит никой. Домакинът П. Б. при проведен разговор е споделила, че от нейна позната са й предложени турските граждани Е. К. и Е. К., които са пенсионери. До жилището не е получен достъп, тъй като ключът е в наемателите.

При така установената фактическа обстановка, настоящият състав прави следните правни изводи: Жалбата е допустима, тъй като е подадена в срок, от лице с правен интерес. Отказът е по чл.9а, ал.2, т.4 от ЗЧРБ – относно виза за дългосрочно пребиваване, но на основание чл.10а, ал.4 от ЗЧРБ подлежи на обжалване, тъй като лицето претендира засягане на основни права и свободи по Европейската конвенция за правата на човека – правото му личен и Осемеен живот.

Разгледана по същество жалбата се явява НЕОСНОВАТЕЛНА.

Оспореният отказ за виза е издаден от компетентен орган и не се явява нищожен, приложена са заповеди за компетентност на З. в посолството на Република България в Р. Турция, издадени от Министъра на външните работи. Същият се явява законосъобразно издаден, при спазване на разпоредбите на процесуалния и материалния закон.

Съгласно чл. 15, ал.1 от ЗЧРБ виза за дългосрочно пребиваване със срок на валидност до 6 месеца и с право на пребиваване до 180 дни може да бъде издадена на чужденец, който желае да получи разрешение за продължително, дългосрочно или постоянно пребиваване в Република България на едно от основанията, посочени в този закон. По чл.25, т.9 ЗЧРБ разрешение за постоянно пребиваване могат да получат чужденците, които не са лица от български произход, родени са на територията на Република България, изгубили са българското си гражданство по изселнически спогодби или по собствено желание и желаят трайно да се установят на територията на страната. Посоченото в издаденият административен акт правно основание за отказа - чл.10, ал.1, т.17 ЗЧРБ постановява, че се отказва издаване на виза или влизане в страната на чужденец, когато не докаже достоверно целта и условията на заявеното пребиваване или транзитно преминаване, или летищен транзит.

Видно от доказателствата по преписката, чуждият гражданин Е. К. не е доказал по достоверен и

безпротиворечив начин целта и условията на заявеното пребиваване. Проверката на служители от сектор „Миграция“ – ОД МВР П. не е установила, че в наетият апартамент в [населено място], на [улица], чрез пълномощника Й. А. действително има намерение да живее заявителят Е. К.. Докладната записка, изготвена от мл. експерт при сектор миграция на ОДМВР – П., нахождаща се по делото е официален свидетелстващ документ, изготвен от длъжностно лице, в кръга на неговата служба, в установената форма и по установения ред и съставлява доказателство за изявленията пред него, докато не бъде опровергана материалната доказателствена сила, с която този официален документ се ползва на основание чл.179 от ГПК. Приложеното „заявление“ от българската гражданка П. Ц. Б., която отрича да е казвала, че наемателят й Е. К. няма планове за дълготрайно живееене в България няма доказателствена стойност пред съда и не опровергава изявлението, направено пред органите на ОДМВР – П., изложено в докладната записка. П. Ц. Б., сочена за домакин на заявителя не е била поискана от жалбоподателя да бъде разпитана под страх от наказателна отговорност като свидетел в о.с.з., а представеното нейно „заявление“ е частен документ, който може да бъде доказателство единствено, че изявлението е направено от нея (чл.180 ГПК). Поради това, съдът следва да го цени, с оглед на останалите доказателства по делото. Последните не установяват по достоверен начин целта и условията на заявеното пребиваване. Договорът за наем е сключен от пълномощник, както и има попълнени декларации от пълномощник Й. А. (лист 16 от делото), което е недопустимо, предвид личната наказателна отговорност, която се носи за невярно деклариране по чл.313 от НК. Други турски граждани - С. Т. и Е. К. са упълномощили същото лице, като не е ясно кой фактически живее в наетото жилище или кой ще живее, при проверката то е било заключено, като собственичката отказва да го отключи за извършване на проверка, с оправдание, че не разполага с ключ. Има данни за още едно лице „Д.“, което „помага на турските граждани с документите за визите“, без да се установява по безспорен начин целта на заявеното пребиваване в РБългария, както и условията, при които то ще протече.

В разпоредбата на чл. 8, ал. 2 от Конвенцията за защита правата на човека и основните свободи са очертани рамките, в които, при спазване на принципа на съразмерност, е допустимо нарушение на правото на личен и семеен живот при най-малко засягане на правата и законните интереси на лицата. Конвенцията не гарантира правото на един чужденец да влезе или да остане в конкретна държава. Не може да се приеме, че чл. 8 налага на държавата общото задължение да уважава избора на местожителство. Твърдението за нарушено право на личен живот във връзка с чл. 8 от ЕКЗПЧ е неоснователно, доколкото жалбоподателят няма сключен брак или семейство на територията на страната, за да бъде засегнато правото му на личен и семеен живот.

Жалбата се явява неоснователна и недоказана и следва да се отхвърли.

Воден от горното и на основание чл. 172, ал.2 от АПК Административен съд София - град, Първо АО, 11 състав

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на Е. К. - гражданин на Република Турция срещу Отказ за издаване на виза тип „Д“ от 11.07.2025г., на Завеждащ консулската служба на Република България в А., Р. по заявление от 10.03.2025г.

Решението подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд, в 14-дневен срок от съобщаването.

СЪДИЯ:

